

Luggemise d.

I.

Kurja wiisiga sabetud warra ei anna
õnne egga rahho.

Kaks noort handwergi meest, Arend ja Willem nimmi, ei teinud omma meistrite muud kui pahhandust, ja andsid teistele pahha õppetust. Zooksid ennamiste iggal õhtul kõrtsos, tullid kesi õõ aial joobno peaga koiu, ja ei sanud hommikul mitte enne unnest lahti, kui teised sellid jo mitto hea tundi ollid priskeste tõ kallal olnud. Meister piddi hädä parrast neid kahte kolwatuma hingi wimaks tenistusfest lahti moistma. Ollid jubba seäl liinas omma nimme ja au nenda käest ärraannud, et ei

ükski teiste handwerkide seast ei tahtnud neid tõle wõtta. Piddid sepärrast hulkmist katsuma. Need monned kopykad, mis neil weel järrel, ollid peagi otsas. Wõtsid siis sedda pahha nou ennestele, rõõwli ammeti läbbi omma õnne katsuma. Said kuulda, et üks kaupmees piddi hulk rahhaga ladast koiu pole kallama. Seädsid sedda üksiko teed, mis teine piddi läbbi käima. Seäl kobbal hakkasid tedda risuma. Kui kaupmees wägäise wasto panni, löid nemmad tedda surnuks mahha, ja pöggenesid sure rahha-warrandussega ärra. Gesti et selle rigi raia liggi olli, said nemmad selle ülle, ilma kätte samata neist meestest, kes nende jälgede peäl jubba ollid. Selle wõdra rigi raia peäl ei tohtind neid essi otsa weel mitte kinni wõtta, ja senni kui teised lubba seks kohtowanne matte käest ollid tagga pärrinud, ollid kurgateggiad jubba hea tüf maad emale pöggenend, nenda et peagi selle kolmandama